

Mija Ivančič, 1. 12. 2016

"Če bi tukaj bilo kakšno okno, bi ga že zdavnaj odprl!"

PREJELI SMO: Oceno predstave *Stari klovni* nam je v objavo poslala Mija Ivančič, dijakinja 3. letnika splošne Gimnazije Nova Gorica. V prostem času rada zahaja v gledališče, kjer tudi igra v amaterskem mladinskem odru AMO že drugo leto.

Like 0

DELITE NA : : NATISNI

Fotografije z vaj / Foto: Atelje Pavšič Zavadlav

Stari klovni pišejo grenko zgodbo o propadu. Ta je svojo krstno uprizoritev doživela v sredo, 16. novembra 2016 v **SNG Nova Gorica**. Pod okriljem režiserja **Jaše Jamnika** in dramaturginje **Martine Mrhar** so se nam v črni komediji, zasnovani po zgodbi romunskega avtorja **Mateia Vişnieca**, predstavili **Iztok Mlakar** v vlogi Nicolla, **Radoš Bolčina** kot Filippo ter **Gojmir Lešnjak Gojckot** Peppino.

Nostalgija, strah pred neuspehom, strah pred pozabo in ujetost v preteklost je le nekaj motivov, s katerimi nas, sleherne gledalce, igralci seznanijo že takoj na začetku. Stara prijateljstva, površinsko iskrena, v globini pa pokvarjena, nas spremljajo ves čas in z liki se nehote poistovetimo, misli nanje pa ne izpustimo do zadnjega ploska.

Predstavo *Stari klovni* odpre Iztok Mlakar kot Nicollo z veličastnim, a nerodnim prihodom na sceno. V njegovem korakanju prepoznamo ponos, ki noče biti pozabljen, škripanje odrskih desk pa nam daje vedeti, da njegova sključena drža ni taka le zaradi težkega kovčka, ki ga prenaša s seboj. Ustavi se v čakalnici. Gleda v vrata in čaka. Prižge si cigareto. Kadi in čaka. Na sceno s še težjim in

večjim kovčkom prikoraka Radoš Bolčina kot Filippo in starega prijatelja po značilni gesti (skoraj) nemudoma prepozna. Preplavijo ju občutki, ki pa niso močnejši od tekmovalnosti. Borita se za mesto v vrsti, za službo, za svoj obstoj. Eden drugega prepričujeta o svoji pomembnosti, ki pa je s časom (p)ostala le slika v njunem spominu. A hkrati se zavedata, da so spomini, ki jih obujata, že zdavnaj umrli. Iščeta poslušalca, tarčo, ki bi jima potrdila njun obstoj. Nekoga, ki bi ju občudoval, tako kot so ju (menda) nekoč. In ta klovn s še težjim ter največjim kovčkom se tudi dobesedno privleče na oder. Gojmir Lešnjak Gojc kot Peppino s seboj nosi največ prtljage. Največ pozabljenih spominov in pregaranih dni. Ujeti v preteklost iščejo okno v zakajeni čakalnici, a okna ni, prav tako kot tudi njih ni več. Umrli so že zdavnaj, skupaj s cirkusom. Pozabili so jih in še vedno čakajo. (Ne)strpno pričakujejo odrešitev pred zaprtimi vrati. Eden za drugim se smešijo ter predstavljajo svoje točke. Gledalci se smešijo, a le redki v tem bridkem nasmehu čutijo grenkobo, ki jih obdaja.

Igralski trio z vrhunsko podkovanimi gibi, v katerih je prepoznati (tudi kaj več kot) prvine comedie dell'arte, poldrugo uro zabava publiko. V starejših zbudi notranjo zavest, da se od igranih starih klovnov prav nič ne razlikujejo ter se tako z lahkoto poistovetijo z igranimi liki. Pri ljudeh srednjih let lahko v očeh vidimo njihov lasten strah pred neuspehom in hkrati zanikanje, češ da je to le predstava, a globoko v sebi se zavedajo, da se s svetlobno hitrostjo približujejo trenutku, ko bo ta predstava postala zrcalna podoba njihovega življenja. Mladi uporniško trdijo, da se njih ta problematika ne tiče, ko pa pridejo v komfort svoje lastne sobe, se zamislijo ter si potihoma obrišejo solzo, ki se na njihovem licu suši že od konca predstave.

Kot vsaka komedija tudi ta razgalja gledalca na kar se da komičen način. Z nepredvidljivo menjavo razpoloženja režiser čustvenega gledalca na robu solz popelje v svet zbadljivk in improviziranih trobent. Trije dementni klovni se sicer le še bežno spominjajo svojih skupnih začetkov, a kljub vsemu poklapani, utrujeni in prazni (kolikor se da) obujajo spomine na bolj smešne nastope, na boljši cirkus, na lepše dni in boljše življenje, katerega vizija jim nikoli ne bo utonila v pozabo.

Komedija se zaključi s črnim vložkom trenutnega besa in posledično smrti Nicollovega in Filippovega mentorja Peppina, ki simbolizira konec bede, v kateri živijo, ter nakazuje edino odrešitev: smrt. S tako melanholičim zaključkom režiser gledalca zbudi iz sna ter mu prikaže še zadnjo sliko: senco dveh dečkov, oseb, ki skušata doseči balon, ki se dviguje dalje v nedosegljive višave. Na ta način gledalcu ostane le eno: da ploska v ritmu melodije Afro circus in z grenkim nasmehom na obrazu tiho odide iz dvorane nazaj v svoje bedno življenje malega človeka. Kajti zakajena sobica brez oken bo za vedno ostala polna zatohlih spominov in strohnelih dokazov, ki jih bo vsakdo venomer nosil s seboj v svojem kovčku kot edino prtljago, ki je kadarkoli kaj pomenila. Vsak se bo znašel v

čakalnici brez oken in jih bo vneto iskal, dokler ne bo spoznal, da izhoda več ni in da vrata, pred katerimi čaka, ne vodijo v (nostalgično) boljše življenje, temveč v neizogibno smrt.